

Cần Vân Khánh

Ngày anh im lặng

TP: Một ngày như ngày hôm nay, hôm qua, và hôm kia em sống. Em không tin mình vẫn đang còn tỉnh táo, điều sẽ xảy ra với em, lần lượt và nối tiếp nhau, khi em nhìn chiếc điện thoại để ở đầu giường không có tin nhắn của anh vào buổi sáng.

Những thói quen đôi khi trở nên tồi tệ, khi em bắt đầu phải tập lại chúng như một sự thiết lập trật tự đã đảo lộn. Mỗi giai đoạn trong đời sống của em, em lại phải duy trì những thói quen nào đó, rồi vô tình thay đổi chúng vì một sự can thiệp nào đó.

Có lẽ em phải tập lại ngay từ thính giác và khứu giác, em sẽ không vùi đầu vào gối ngửi mùi chiếc gối bên cạnh em nữa, chiếc gối anh đã gối đầu lên đó, vào lúc nửa đêm khi anh đã ngủ say và bỗng nhiên mùi tóc anh đánh thức em trở dậy. Thật buồn cười, em nhạy cảm đến thế, thì làm sao có thể quên anh.

Em nhận ra hôm nay là Chủ nhật, ngày rảnh rỗi nhất trong tuần, sao em vẫn nằm mãi, mở to mắt nhìn lên ngọn đèn chùm trên trần nhà. Mình đi đâu bây giờ, có nhất thiết em phải đi đâu hay không? Em

hình dung cảnh anh sẵn đón em hồi mới quen nhau, từ 8 giờ sáng đỗ xe dưới khu chung cư, kiên nhẫn đợi em tắm gội, là lượt, trang điểm và chọn mùi nước hoa.

Thậm chí có hôm anh đợi em tròn một tiếng đồng hồ, nhưng chỉ có tuần đầu tiên anh đợi em như thế, đến khi anh làm cho em thích mê anh rồi thì chỉ cần anh nhăn mặt, cầu nhàu, em đã cuống cuống cho mỗi lần hẹn hò.

Giã từ lười biếng, em dậy từ sớm vào nhà tắm và sau khi đã hoàn tất mọi việc em sẽ ngồi đợi anh như một con búp bê an phận. Có lẽ anh chưa bao giờ biết được, vì anh em có thể dậy từ lúc 6 giờ. Vì anh, em có thể làm tất cả, thậm chí quá sức với trí tưởng tượng của mình.

Chủ nhật tuần này, không có ai đợi em dưới kia. Em không có cảm giác đói. Một ai đó đã gọi điện cho em, sẽ chẳng phải là anh, em biết. Sau cái đêm cả hai cùng rất say ấy, có sao đâu, buồn quá cũng uống thật nhiều mà vui quá thì cũng uống thật nhiều. Anh đưa em về và cõng em lên cầu thang, hình như em làm nhảm và hát những câu vô nghĩa, hình như em lặp đi lặp lại câu nói "Em yêu anh".

Anh có nhớ không. Anh sẽ nhớ và anh phải nhớ đó là đêm cuối cùng của chúng ta. Làm sao em biết tất cả lại kết thúc đơn giản như thế, kết thúc ấy cũng giống như người ta bứt đi một chiếc lá xanh non để nhựa ứa trên cành.

Đưa bạn gái thân của em hẹn em ở siêu thị gần nhà, chỉ cần bước qua đường là tới mà sao em đã cảm thấy ngại ngần. Em quyết tâm đứng dậy và rửa mặt, tròng chiếc váy hoa vào người, em đã gầy đi. Thật tội nghiệp, em cảm nhận rõ xương hông của mình khi em chống

nạnh nhìn xuống đường phố. Làm sao em còn ý thức được lòng kiêu hãnh của mình? Những bóng người nhỏ nhoi chìm vào màu sắc hỗn độn. Anh đang làm gì khi không em?

Em đã gọi anh ba lần, kể từ nụ hôn cuối cùng của anh trên thân thể em vào buổi sáng, khi anh thôi nằm quay lưng lại với em để em áp môi vào tấm lưng trần của anh, để em nhìn rõ màu đỏ trên môi anh, và anh ôm em bình thản ngủ thêm. Còn em chỉ biết nằm co quắp, nín thở không dám cựa quậy vì sợ anh bị đánh thức.

Em đã gọi anh vào ngay buổi tối hôm đó, khi em bị sốt, những hồi chuông vang lên không người nghe. Em đợi anh gọi lại cho em như anh vẫn thường làm, nhưng anh không gọi. Em bực bội và tức giận, đợi mãi, rồi cảm giác ấy cũng tan biến nhường chỗ cho việc hoảng hốt và lo sợ. Chuyện gì xảy ra với anh thế? Em đến công ty, bật máy tính, em thấy nick anh sáng trưng trên cửa sổ chat. Nick em cũng sáng trưng. Nhưng anh không gọi em.

Em sống tạm, vui tạm, ăn tạm trong một ngày. Một ai đó rủ em đi ăn trưa, một đồng nghiệp mới, anh ta mặc chiếc sơ mi xanh nhạt đến vô vọng. Suốt bữa ăn em ngồi lặng lẽ, che đậy nỗi u buồn u ám bằng nụ cười nhạt nhẽo. Anh ta gấp đồ ăn cho em và khen em rất đẹp khi cười.

Bầu không khí giữa đám đông ngộp thở, em ra về thật sớm và bắt đầu dẫn dắt chính mình. Em có lỗi gì? Em đi mãi, rất lâu giữa thành phố. Đến lúc mẹ em gọi điện, mẹ hỏi bao giờ anh tính chuyện với em, sớm hay là muộn? Ba mươi chín hôm không đủ để quyết định cho một đám cưới, nhưng anh đã muốn cưới em. Anh thực sự đã nói

với em như vậy.

Tất cả đã trở nên mất phương hướng, khi em tiếp tục gọi cho anh cuộc gọi cuối cùng và điện thoại của anh ở trong tình trạng không thể nào liên lạc. Buồn cười thật, bắt đầu hoảng hốt là em bắt đầu thấy mình mất trí. Nhưng ký ức về anh lại hiện ra mồn một.

Em bước xuống đường, đứa bé hàng xóm lấm chắm sà vào lòng em, trên tay cầm rất nhiều kẹo mút xanh đỏ. Em buộc phải mỉm cười và nhận lấy một chiếc, em ngậm nó trong miệng và cảm thấy chóng mặt khi không nghĩ tình trạng của mình lại tồi tệ đến thế. Em băng qua đường trong một buổi sáng không có anh. Thành phố vẫn cuồn quay, chỉ có em cảm thấy mình ngưng thở.

Đứa bạn em vác bụng bầu đứng đợi em trước cổng siêu thị, mặt đỏ ửng rạng ngời hạnh phúc, như ngày hôm qua em đã hình dung một ngày kia em cũng giống như thế, sẽ sống một cuộc đời khác, sẽ từ giã cuộc sống độc thân, nấu nướng một mình, ăn tối một mình, cô độc một mình, anh sẽ thay đổi cuộc đời em, nhưng hôm nay anh đã im lặng.

Em bước vào siêu thị, tất cả các mặt hàng đang trong mùa giảm giá, những đồ vật dành cho các bà các cô nội trợ. Em có cần gì đâu.

Trong khi đứa bạn em hăm hở ngắm nghía từng bộ ly tách sáng bong lấp lánh, em đi qua từng gian hàng đông đúc với gương mặt thờ ơ, bản nhạc cô ca sỹ Nhật cất lên giai điệu buồn bã khiến em đau lòng.

Giá như em có thể nhìn thấy anh, ngay bây giờ, giá như em biết được, vì sao anh rời xa em, tháng trước, cũng ở siêu thị này, chúng

ta đi lạc và đã tìm thấy nhau nhờ điện thoại, anh đã cầm tay em rất chặt. Nhưng giờ đây, chiếc điện thoại không còn tác dụng, vì anh tự tách anh ra khỏi em mất rồi.

Thêm một cú điện thoại, người đồng nghiệp mới mời em đi uống cà phê, đàn ông thời kỳ ve vãn, ai cũng như ai. Em lạnh lùng từ chối, em không thể dối lòng rằng em vẫn lạc quan và còn niềm tin vào tình yêu, khi em đang đứng đây, buông tay rơi vào một thế giới xa lạ, thế giới không có người đàn ông mà trong cơn say, em đã nói yêu anh. Người say không biết nói dối. Anh cũng không nói dối, anh chỉ ra đi trong im lặng mà thôi.

Cần Vân Khánh

Nguồn: tienphong.vn

Được bạn: Thanh Vân đưa lên
vào ngày: 19 tháng 5 năm 2009